

๕๘

อย่าชี้เกียจนั่งธรรมะ

ชาตินี้เรามีข้อสังเกตอยู่ว่า ทำไมชีวิตเราลุ่ม ๆ ดอน ๆ ทำไมปฏิบัติธรรมไม่ค่อยหยุดนิ่ง นั่นก็เป็นเหมือนกระจกสะท้อนให้เห็นเงาของชีวิตที่ผ่านมาในอดีตว่า เราชี้เกียจ ฝึกหยุดฝึกนิ่งมาก่อน เราเคยเจอกันมาแล้วบ้าง หรือพวกเราเคยไปเจอผู้รู้มาบ้าง เขาแนะนำ เรายังชี้เกียจอยู่ ชาตินี้ก็มีอานิสงส์ของความชี้เกียจ คือ มันก็มีดีมากบ้าง มีดมั่วบ้าง ก็จะเจอกันอย่างนี้

เมื่อเราเห็นสิ่งที่สะท้อนถึงเงาในอดีตแล้ว ปัจจุบันเราก็จะต้องสั่งสมการปฏิบัติให้เยอะ ๆ นะลูกนะ

ฝึกกันไปทุกวัน ล้มลุกคลุกคลานกันไป เหมือนเด็กหัดเดินอย่างนั้น เตี้ยล้ม เตี้ยยืนได้ เตี้ยเดินเตาะเตาะ เตี้ยก็เดินได้แข็งแรง เตี้ยก็วิ่งได้ ถ้าทำข้างใดข้างหนึ่ง ยืนได้อย่างมั่นคง อีกข้างหนึ่งก็จะก้าวไปได้อย่างมั่นคง จะไปถึงที่หมายได้อย่างปลอดภัย แล้วก็มีชัยชนะ

ฝึกใจกันไปทุกๆ วัน เดี่ยวก็หยุด เดี่ยวก็นั่ง เดี่ยวก็
มันคงจนได้ เมื่อข้างในหยุดนิ่ง ข้างนอกเคลื่อนไหว สอง
ประสาน งานสร้างบารมีก็จะสำเร็จจนได้ ต้องขยันนะลูกนะ
หมั่นฝึกฝนอบรมใจกันไปทุกวันเลย สักวันหนึ่งเราจะต้อง
เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวให้ได้

๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

